

Hjælpere, der grinede til hinanden bag hans Ryg.

Hverken Nanny eller Per havde rørt sig. Men nu rejste Per sig — endnu halvt uforstaaende og fortumlet.

Ved Lyden af hans Skridt vendte hun Ansigtet om imod ham og standsede ham med et Øjekast, der ganske vist var ulykkeligt og skamfuldt, men som dog meget afgørende, ja forbitret forbød ham at komme nærmere. Og da der nu hørtes flere Stemmer inde fra Havesalen, blev hun et Øjeblik ganske hvid af Angst og skyndte sig forbi ham med bøjet Hoved.

Henne ved Døren standsede hun dog, saae sig tilbage og sagde med halv Stemme, idet hun holdt Viften op for Ansigtet, saa kun Øjnene var synlige:

„Dersom De vover at sige noget til nogen om, hvad De her har tilladt Dem, saa —.“

„Hvad saa? . . . Hvad saa, Nanny?“ spurgte Per, der nu var lutter Glød.

„Saa —“ fortsatte hun med en hykkelsk Forjættelse i sine dejlige Øjne, „saa — bliver vi to aldrig gode Venner.“

Hun slog Viften ned og forsvandt.

*

*

*

Det var Philip Salomon og hans Kone, hvis Stemmer de havde hørt. De gik inde i Havesalen med hinanden under Armen; og den store, kloge Børsmand saae helt enfoldig ud af Henrykkelse over sin Lea, der bar en kostbar, vinrød Dragt med pragtfulde Kniplinger. Men da han fik Øje paa Per, der nu kom ind fra Kabinettet, forsvandt Smilet fra hans Ansigt.